

Arrest

nr. 86 084 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2010 houdende de weigering onbeperkt verblijf en verlenging tijdelijk verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 april 2012.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 oktober 2007 wordt aan de verzoekende partij een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd met de vermelding "*tijdelijk verblijf*". Deze wordt telkens verlengd, het laatst tot 7 oktober 2010.

1.2 Op 11 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.3 Op 27 oktober 2010 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij het onbeperkt verblijf wordt geweigerd. Deze beslissing wordt op 3 november 2010 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009.

Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr.198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd.19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houden met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr.M.Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State:

"De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven."

"Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden."

"In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden."

Overwegende dat de betrokkene op 15.12.2009 een aanvraag heeft ingediend om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart):

Overwegende dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8A van de instructie dd.19/07/2009

De betrokkene kan geen vijf jaar ononderbroken verblijf in het Rijk aantonen voorafgaand aan de indiening van de huidige aanvraag.

Betrokkene verblijft pas sinds 27/09/2005 in België. De periode waarin de betrokkenen op onafgebroken wijze in het Rijk verblijven is dus te beperkt om ons toe te laten de duurzame lokale verankering van de betrokkene te onderzoeken

Overwegende dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8B van de instructie dd.19/07/2009: Betrokkene voegt geen model-arbeidscontract bij zijn aanvraag, wat nochtans een voorwaarde is.

Overwegende dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het criterium andere Prangende Humanitaire Situaties van de instructie dd.19/07/2009: Betrokkene werd reeds om humanitaire redenen (voortzetting procedure niet-begeleide minderjarige) gemachtigd tot een tijdelijk verblijf obv art.9 (9BIS) en art.13 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene is nu meerderjarig geworden en de gemachtigde van de minister acht dat er geen nieuwe elementen werden aangehaald die wijzen op een prangende humanitaire situatie .

Betrokkene behoudt dus zijn tijdelijke verblijfstitel (A-kaart), die in toepassing van art.9 (9BIS) en art.13 van de wet van 15/12/1980 verder wordt verlengd tot 07/10/2011 volgens de bijgevoegde instructies voor verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel.

(...)"

1.4 Op 27 oktober 2010 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing genomen waarbij het tijdelijk verblijf met één jaar wordt verlengd tot 7 oktober 2011. Deze beslissing wordt op 3 november 2010 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele vernietiging aan de verzoekende partij geen enkel nut kan opleveren.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst erop dat de tweede bestreden beslissing een verlenging van het tijdelijk verblijf met één jaar betreft, met name tot 7 oktober 2011. Gezien zij hiermee zodoende verder tot een tijdelijk verblijf gemachtigd is, levert deze beslissing haar derhalve een voordeel, met name een verder tijdelijk verblijf, op, terwijl een eventuele vernietiging van deze beslissing haar zou benadelen, daar dit ertoe zou leiden dat de tweede bestreden beslissing verdwijnt, waardoor de verzoekende partij op dat moment niet langer gemachtigd is nog langer in het Rijk te verblijven. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

Daar waar de verzoekende partij in haar repliekmemoirie stelt dat zij niet inziet in hoeverre de vernietiging van de thans bestreden beslissing haar geen nut zou opleveren, dat zij bij het verstrijken van het tijdelijk verblijf immers riskeert niet meer verder te worden gemachtigd in het land te mogen verblijven, dient erop gewezen te worden dat dit een hypothetisch nadeel betreft, dat bovendien niet voortvloeit uit de thans bestreden beslissing, maar uit een eventueel uitblijven van een nieuwe beslissing tot verlenging na het verstrijken van de periode van één jaar. Tevens wordt het voltrekken van dit hypothetisch risico niet verhinderd door een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing en loopt de verzoekende partij integendeel het risico dat de gemachtigde van de staatssecretaris na de eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing beslist het tijdelijk verblijf niet te verlengen.

Ter terechtzitting van 6 juni 2012 heeft de verzoekende partij omtrent de in het kader van de tweede bestreden beslissing opgenomen grond in de beschikking van 6 april 2012, die met name het volgende stelt: *“Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot verlenging van een tijdelijk verblijf, heeft de verzoekende partij geen belang daar ze een machtiging tot beperkt verblijf op grond van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 verkregen heeft”*, geen bijzondere opmerkingen, maar verwijst zij slechts in het algemeen naar haar verzoekschrift.

In de mate dat het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is het derhalve niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de uiteenzetting van haar enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, daar volledig arbitrair eigen voorwaarden door de verwerende partij worden gecreëerd die ingaan tegen de toepassingsvoorwaarden van voornoemd artikel 9bis en dat de voorwaarden absoluut dienen beoordeeld te worden op grond van de wettelijke bepalingen zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij met betrekking tot dit onderdeel van het eerste middel het volgende:

“Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 8 van het EVRM, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat er voordien wel prangende humanitaire situatie aanwezig waren en dat hij bovendien nog minderjarig was op het ogenblik van de aanvraag (11.12.2010).

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld:

“(…)”

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn onbeperkt verblijf werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Geheel ten overvloede laat de verwerende partij het volgende gelden.

De verwerende partij laat gelden dat, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1 - 1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op alle door verzoeker ingeroepen elementen.

Verzoekers verwijzing naar de humanitaire redenen waarom hij als minderjarige een tijdelijke verblijfsrecht genoot, zijn voor de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen verplichting om het criterium van de prangende humanitaire situatie toe te passen.

*Verzoeker dient immers te voldoen aan de criteria zoals omschreven in de instructie dd. 19.7.2009, quod non.
(...)”*

3.3 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld: “De aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf wordt uitsluitend ongegrond verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan. De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Het middel van de verzoekende partij met betrekking tot de eerste bestreden beslissing lijkt gegrond (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel

39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 23 april 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 6 juni 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 april 2012 opgenomen grond, verwijst zij naar het verzoekschrift.

Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, verzoekschrift waarnaar de verzoekende partij ter terechtzitting van 6 juni 2012 verwijst, wijst de Raad op het volgende.

De verzoekende partij heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215 571; RvS 1 december 2011, nr. 216 651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In haar aanvraag van 11 december 2009 haalde de verzoekende partij volgende elementen aan inzake de gegrondheid ervan:

- ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België
- werk + duurzame lokale verankering
- andere prangende humanitaire situaties

Als verklarende bijlage voegt zij het volgende toe:

“Verzoeker kwam naar België op 27092005 als niet-begeleide minderjarige.

Verzoeker kreeg een voogd toegewezen van het Rode Kruis.

Er werd een aankomstverklaring gedaan op 15.07.2006 met verschillende verlengingen,

Eerste BIVR was tot 7.10.2008

Tweede BIVR was tot 7.10.2009

Derde BIVR is tot 7.10.2010.

Aanvankelijk verbleef verzoeker sinds zijn aankomst in de voorziening (...) te 8900 Ieper, (...).

Vervolgens werd verzoeker vanaf 31.07.2006 opgevangen in (...) te 1070 Brussel, (...) om vervolgens door het Comité Bijzondere Jeugdzorg te worden toegewezen aan de voorziening (...) met afdeling te 3020 Herent, (...).

Verzoeker loopt sinds zijn verblijf in België doorlopend school.

Aanvankelijk was verzoeker ingeschreven in de Middenschool van het Gemeenschapsonderwijs te Menen vanaf schooljaar 2005-2006.

Vanaf schooljaar 2006-2007 en tot op heden loopt verzoeker school te (...). Hij dient nog drie jaar opleiding te volgen (richting bouw-metser).

Terugkeer voor verzoeker is onmogelijk nu deze hem niet meer kunnen onderhouden en er geen enkel contact meer was met deze.

Inmiddels bekwam verzoeker ook een arbeidskaart C voor zijn tewerkstelling gedurende het schooljaar om wat zakgeld bij te verdienen. Verzoeker is aan het werk in de weekends en vakanties bij de BVBA L(...) B(...) (zie attest van zaakvoerder de Heer E(...) S(...)).

Verzoeker is bijgevolg meer dan 5 jaar op het Belgisch grondgebied en getuigt van een perfecte integratie. Bovendien spreekt verzoeker perfect Nederlands."

De verzoekende partij voert aan dat door de gemachtigde van de staatssecretaris volledig arbitrair eigen voorwaarden worden gecreëerd die ingaan tegen de toepassingsvoorwaarden van vornoemd artikel 9bis, dat de voorwaarden absoluut dienen beoordeeld te worden op grond van de wettelijke bepalingen zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat buiten het leveren van het bewijs van het bestaan van buitengewone omstandigheden nergens een andere voorwaarde zoals deze van de bestaansmiddelen plots mag worden opgelegd.

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

"Overwegende dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8A van de instructie dd.19/07/2009

De betrokkene kan geen vijf jaar ononderbroken verblijf in het Rijk aantonen voorafgaand aan de indiening van de huidige aanvraag."

en

"Betrokkene verblijft pas sinds 27/09/2005 in België. De periode waarin de betrokkenen op onafgebroken wijze in het Rijk verblijven is dus te beperkt om ons toe te laten de duurzame lokale verankering van de betrokkene te onderzoeken"

en

"Overwegende dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8B van de instructie dd.19/07/2009: Betrokkene voegt geen model-arbeidscontract bij zijn aanvraag, wat nochtans een voorwaarde is."

en

"Overwegende dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het criterium andere Prangende Humanitaire Situaties van de instructie dd.19/07/2009: Betrokkene werd reeds om humanitaire redenen (voortzetting procedure niet-begeleide minderjarige) gemachtigd tot een tijdelijk verblijf obv art.9 (9BIS) en art.13 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene is nu meerderjarig geworden en de gemachtigde van de minister acht dat er geen nieuwe elementen werden aangehaald die wijzen op een prangende humanitaire situatie."

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf uit de vernietigde instructie is voldaan. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een ononderbroken verblijfsduur, zodat *in casu* een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215 571; RvS 1 december 2011, nr. 216 651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op de overige onderdelen van het enig middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 oktober 2010 waarbij het onbeperkt verblijf wordt geweigerd, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt ten aanzien van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 oktober 2010 waarbij het tijdelijk verblijf wordt verlengd, verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS